

Our accessibility to
nature, the power of
defining our purpose,
the power of a drop
of restitution, and our
ability to reach
extreme levels of
commitment.

(משל נבואה)

ט ששי יא כי המצוה הזאת
אשר אנכי מצוה היום לא נפלאה הוא ממך ולא רחוקה
הוא: יב לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה
ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה: יג ולא מעבר לים הוא
לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו
אתה ונעשנה: יד פי קרוב אליך הדבר מאד בפיוך
ובלבבך לעשותו: ט

אם בפרשת יקרא ואשמ ושמעו שהענין כולם הוא שיכיר החוטא את חטאו כמו שפירש אח"כ באמרו והיה כי יאשמ לאחת
אלה והתורה אשר חטא עליה וכן באמרו איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם ואשמה הנפש היא והתורה את עונם: לא
נפלאה היא ממך. שתצטרך לנביאים: לא רחוקה היא שתצטרך לחכמי הדור הרחוקים שיפרשו לך באופן שתוכל לעשותה אפי'
בעודך בגלות ובאר זה באמרו לא בשמים היא לאמר. לא יקרה לך בענין החשובה שתצטרך בה להגדת נביא:

סגורני
כ"א

ספורנו
היה במצותך אני מתפלל שתשיקף השקפה לטובה במקום
ההשקפה לרעה הראויה בעוני: (טז) וברך את עמך וגו' ואת
האדמה אשר נתת לנו. באותו האופן אשר נשבעת לאבותינו
ששאתם אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה ורחבה וכו':
(טז) היום הזה. שאתה נכנס עמו לברית. הנה ענין הברית הוא
שהאל ית' מצוה לעשות את החוקים והמשפטים לטוב לך לא
עשה כן לכל גוי ואחיה מקבל עליך לשמרים: בכ"ז שבך. שתחיר
בלי שום ספק שראוי לעשות רצוני: ובכ"ז נפשך. שלא יניא אותך

סגורני
36-10

כעל המורים
והיו הוֹלֵל ונִכְרַח אֵם נִיֵּם עֲנִיךָ וְאֵם הַאֲדָמָה נִטְלָה וּמִטְרָה וְהִיטוּ וְנִכְרַח
אֵם מִתְלַמֵּךְ: וְכֵת חֶלֶב רֹדֵף. וּמִיָּן לִיֵּם (טז) הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֵלֶיךָ
מִצִּוּךָ עָשִׂיתָ. רַעַם לִמָּה שְׁלֹמֹה וּמִן הַסֵּם אֲלֹהִים גֹּיִם
נִעְבְּרוּ יִשְׁמְרוּ מִקּוּ וּמִרֹמְמוֹ יִטְרוּ: בְּכֹל צְבָבךָ וּבְכֹף נִפְשֶׁךָ.
וּמִיָּן לִיֵּם אֵם ה' הַאֲדָמָה. דַּכַּל לִנְכַךְ וְכֵלל נִפְשֶׁךָ הִיטוּ ק"ש דַּמְיַע
זִיֵּה נִכַּל לִנְכַךְ וְכֵלל נִפְשֶׁךָ וְהִיטוּ דַּלְמִיָּן אִמֵּם עֲשִׂימוּ מִטְיֵה אִמֵּם
כח מתאוה בהיותך מכיר מעלת מי שצוה ותועלת מצותיו וכוה:

יֵאמֶר ר' שְׁמוּאֵל בַּר
יִצְחָק בִּיּוֹן שְׁנָטָה מִשָּׁה לְמוֹת וְלֹא
בְקִשׁוֹ עָלָיו רַחֲמִים שְׁיִפְנֵם לְאַרְצָן,
כִּנֵּם אוֹתָן וְהִתְחִיל מוֹכִיחַן. אָמַר
לָהֶם אֶחָד פְּדָה שְׂשִׁים רַבּוּא
בְּעִגְלָה, וְשְׂשִׁים רַבּוּא לֹא הָיוּ
יְכוֹלִין לְפָדוֹת אָדָם אֶחָד. הָרִי וְלֹא
נָתַן ה' לָכֶם לֵב לְדַעַת. אָמַר לָהֶם
אִי אַתֶּם זְכוּרִים כָּל מָה שֶׁהִנְהַגְתִּי אֶתְכֶם בְּמִדְבָּר, שְׁנֵאמַר
[כט. ד] וְאוֹלָךְ אֶתְכֶם אֲרַבְעִים שָׁנָה בְּמִדְבָּר וְגו'.

כ"ס

כ"א

כ"א

(טז) היום הזה ה' אלהיך מצוה לעשות. בשנת הארבעים היה עומד והוא אומר, היום הזה, והלא יש ארבעים שנה שקבלו את התורה, אבל פירשו רז"ל³⁵: יהיו חביבין עליך כאלו היום הזה קבלתם מסיני. ובפרשת שמע בפסוק: אשר אנכי מצוה היום³⁶, דרשו³⁷: יהיו בעיניך חדשים כאלו היום קבלתם מסיני. בין בלשון, חביבין בין בלשון, חדשים, הוצרכו לדרוש כן לפי שהדורות הולפים ולב האדם הולך אחר עיניו בדבר הנראה, כי בעמדו בין עיניו יזכרו ובהסתרו מעיניו ישכחנו, והאותות והמופתים אינן עומדין לעולם, לכך יזהירו שתהיה האמונה קבועה בלב עומדת לעד בזמן ההסתר כמו שהיתה בזמן ההגלות, והיו דברי התורה חביבין אצלנו שלא נעבור עליהם, והיו גם כן חדשים בעיני זכרון האותות והמופתים שלא נשכחם מלבנו בהתעלמם מעינינו, אך יהיה אצלנו מעמד הר סיני בנפלאותיו בחודשו תמיד. ויתכן לומר כי פסוק זה התחיל, היום הזה וסיים, ובכל נפשך להורות כי יתחייב האדם שימסור נפשו על המצות בכל הזמנים כלן כיום של מתן תורה*, כי כשם שהיה מוסר נפשו על השם באותו יום עצמו של מתן תורה בראותו האותות והמופתים והאש האוכלת בראש ההר³⁸, כן ראוי לו למסור נפשו עליו בכל הזמנים כלן, וזהו שאמר: היום הזה וסיים, בנפשך לבאר שתמסור נפשך עליו בכל הזמנים כלן כהיום הזה.

כ"א
כ"א
36-10